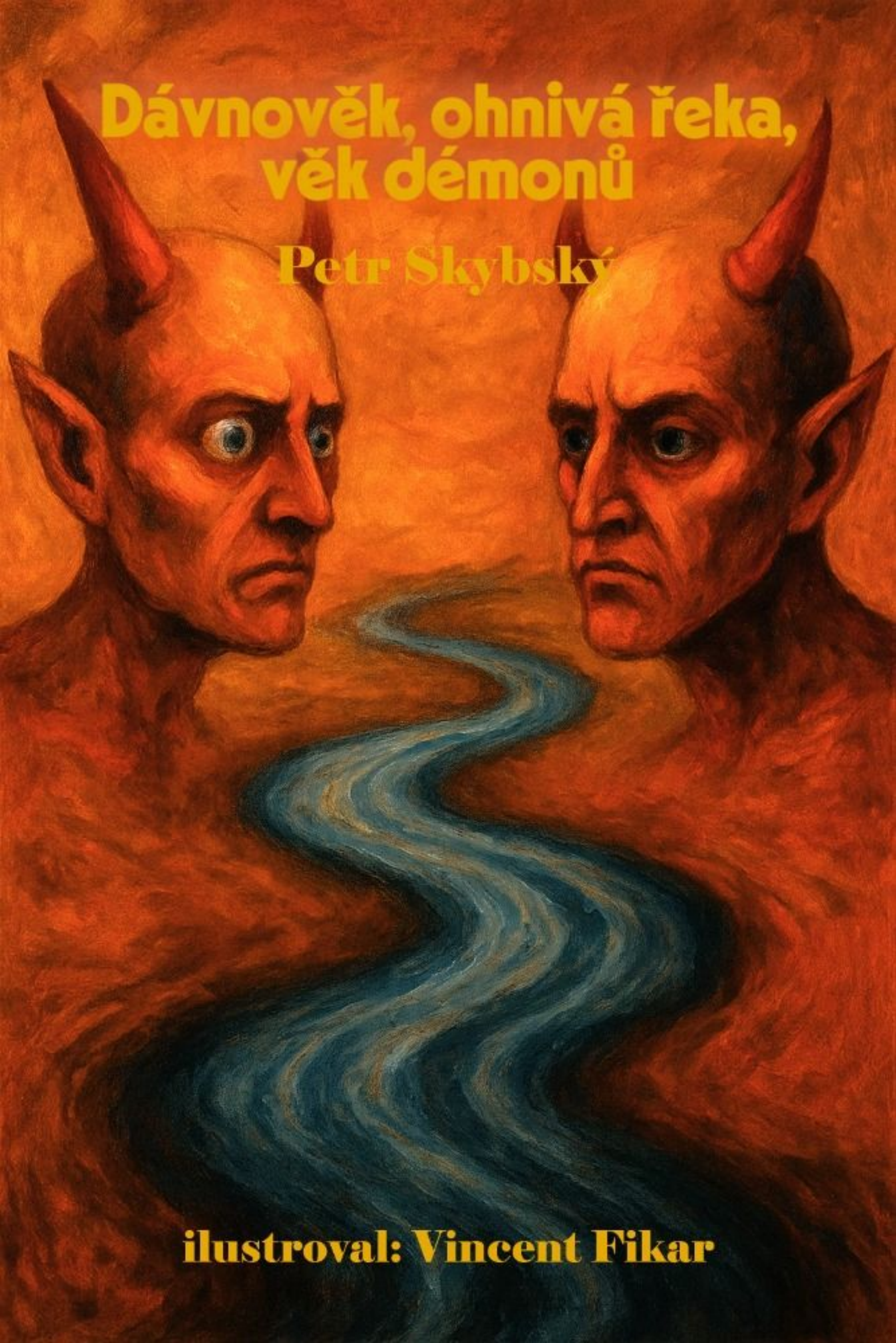
Dávnověk, ohnivá řeka, věk démonů

Petr Skybský

ilustroval: Vincent Fikar

2

P E T R S K Y B S K Ý

DÁVNOVĚK, OHNIVÁ ŘEKA

V Ě K D É M O N Ů

„V dávných dobách, kdy lidé již měli svého krále, počínaje dávnověkem, už od dávných dob lidstvo přitahovalo tajemno, zlé síly a moci. My se do takového světa vypravíme. Doba, ve které vládly neustálé bitvy o moc a vládu, existují důkazy o hlubokém dávnověku, v té době měli lidé znakové písmo, číst a psát uměl v té době málokdo. V době, kdy lidé se dozvěděli, že na počátku se moře zabarvila doruda, dokrvava a tou krví byla kniha sepsána. Naturum Demontou, kniha mrtvých. VĚK DÉMONŮ!!"

1. Kapitola...Malá holka na cestě

Pustou krajinou putovala malá desetiletá holka, měla na sobě roztrhané šaty, v ruce svírala luk a několik šípů a s jistými kroky putovala někam na sever. Foukal silný vítr, holka vypadala bezbranně, ale ve skutečnosti se uměla dobře bránit, na svůj věk. Celou cestu s nikým nepromluvila, měla namířeno do království krále Gose, vypadalo to, že pospíchala. Pohlédla na nějakou skálu, rychle na ní vylezla a rozhlížela se okolo. Najednou se usmála a řekla si: „Jdu to správně." Pomalu seskakovala dolů a pak rychle spěchala na sever. S nikým nepromluvila, neboť nikoho živého nepotkala. Když měla hlad, ulovila si nějakou rybu, opekla jí, snědla a v cestě pokračovala dále. Cesta jí trvala skoro týden, nebála se a dokázala se vyhnout šelmám a různým nebezpečím, na svůj věk byla velice chytrá a mazaná. O týden později už dorazila do království, před sebou zahlédla kamenné hradby a dřevěné, s pomalými kroky vešla dovnitř. Jeden muž si jí všimnul a zvolal: „Nějaká holka!" Pak se ozval další mužský hlas: „Otevřít bránu!" Ozýval se divný zvuk, to veliká dřevěná brána se otevírala. Holka vešla dovnitř, ihned mířila ke kádi s vodou a oplachovala se. Muž se na ní podíval a ptal se: „Kde jsi všude byla, Riho? Měli jsme o tebe strach!" „Královi se to bude líbit. Mám pro něho zprávu!" „Dobře, určitě máš hlad. Najez se, umyj se a pak jdi za králem!"

Najedla se, umyla se a pak s pomalými kroky kráčela ke králi. Král Gos se na ní podíval a ptal se: „Kde jsi byla, Riho?" „Vaše Veličenstvo, byla jsem se podívat po celém kraji a budeš mít radost." „Pokračuj!" „Byla jsem po celém údolí a neviděla jsem žádné nepřátelé a vše je v pořádku. Musela jsem se vyhnout tygrům, žijí v dáli a jsou dva." „Hlavní je, že jsi v pořádku. Tady máš dva denáry. A ještě něco, nějakého vyhnance jsi neviděla?" „Ne, Vaše Veličenstvo, neviděla. Jsem už unavená a potřebuji se vyspat." „Dobrá, jdi. A děkuji za ochotu, Riho." Riha se usmála, uklonila se a opustila jej. Ke králi přišel jeden muž, jmenoval se Rah a pověděl: „Tak holka má

kuráž, nebojí se. Sama na cestě až sem." „Hm, přikývl král Gos, : o tu holku mám zájem." „Jak zájem, Vaše Veličenstvo?" „Mám s ní plány. Jak bude větší, bude patřit pod můj královský dvůr. Na něco se mi ta holka hodí. A co ty, Rahu, co tví lidé?" „Mojí lidé dokončují stavbu svatyně. Je tam i úkryt před nepřáteli." „Dobře, Rahu, můžeš odejít. A pak dej vědět, kdy ta stavba bude dokončená." „Zajisté, králi." Přikývl Rah, uklonil se a opustil jej. Král se podíval z okna a řekl si pro sebe: „Hm, všude je klid a to je dobře. To jsem opravdu rád." Pak se věnoval svým věcem. Uplynulo již pět dní a malá holka jménem Riha se procházela po království, dívala se na ostatní děti, kteří si hrají, ale ona moc hravá nebyla. Jen nad nimi mávla rukou a procházela se dále. Rozhodla se jít k jedné čarodějnici, přišla k ní a ptala se jí: „Co mne čeká, ty stará ženo?" Čarodějnice se na ní podívala a usmála se: „Jsi velice odvážné děcko, ale posaď se. Něco ti povím." Riha se usmála, posadila se a čekala, co jí čarodějnice poví. Čarodějka na ní pohlédla a promluvila: „Máš pěkné a odvážné oči, ale před tebou je mnoho trápení a pláč, ale i to pomine a budeš váženou ženou zde v panství. Něco se v tobě spálí." „A co?" Ptala se. „Něco, co je v tobě dětského. Jinak už ti moc nemohu říci." Riha se na ní podívala a ptala se: „Co chceš za věštění?" „To nechej být, Riho, znám tě už odmalička. Jen si jdi po svých." Riha se usmála, rozloučila se a opustila jí. Čarodějnice se ušklíbila a řekla si pro sebe: „Čeká tě mnoho a mnoho pláče, děvče. Setkáš se s ohněm a se smrtí. Budeš se jí dívat do očí, ale podaří se ti uniknout." Holka jménem Riha přišla do své chýše, neměla otce a ani matku, byla sirotek a nevěděla ani, kdo byli její rodiče, ale postarat se sama o sebe uměla.

2. Kapitola... Rah, jeho stavba a něco neznámého

Kousek dál od království krále Gose bylo honosné sídlo stavitele a kněze Raha, těšil se své slávy a přízně krále Gose. Měl vše, na co si on vzpomněl, byl velice váženou osobou a měl mnoho příznivců. Kázal o svých bozích a dostával od svých lidí nemalé dary. Měl ale ještě jednu přednost, dokázal navrhovat a realizovat stavby různých hradů, svatyň a byl velice vzdělaný. Uměl číst a psát a to v této době uměl málokdo. Ve svém honosném stavení měl i svou knihovnu, byly to spíše police, na kterých byly uloženy svitky s pečetěmi. Zrovna se nacházel v knihovně a díval se na jeden svitek. Posadil se na křeslo a pověděl si: „Tak, dary se ke mne hrnou a lidé si mne váží. Svitek, mocnější, než samotný majetek krále." Zapečetil jej a uložil jej v tajné skrýši.

Za ním přišla jedna stařena, uklonila se a pověděla: „Velectěný Rahu, stavba by měla být dokončena ke konci týdne. Máš se tam jít podívat.“ „Dobrá, Stiho, přikývl Rah, : něco si uklidím a pak se tam půjdu podívat. Ty se postarej o večeři a lidem, co stavějí, tak jim obstarej jídlo a víno. Sklad je otevřen.“ „Dobře, Velectěný Rahu.“ Rah si uklidil všechny svitky, uložil je a pak kráčel ke stavbě. Když dorazil, pochvaloval si: „Hm, stavba je dokonalá. Vše jde dle plánu.“ Pochválil stavaře a vešel do stavby. Procházel se a mluvil si: „Zde bude kazatelna, dole úkryt, vpravo budou zásoby jídla a vlevo zase bude zbrojovna, zde budou zbraně.“ Pak se podíval dolů, pohlédl nahoru a schody. „Zde bude nějaká terasa.“ Sestupoval po nich nahoru a byl už na terase, postával, pak se podíval dolů a měl vidění. Zatočila se mu hlava, rychle sestupoval dolů a řekl si: „Viděl jsem oheň, mnoho ohně.“

Přišel k sobě a stavařům rozkázal: „Dole se budou vyrábět pochodně a zbraně! Postavte tam nějaké kamenné stoly a lavice!“ „Zajisté, Velectěný Rahu!“ Přikývl jeden muž a už komandoval ostatní. Rah přišel do svého sídla, posadil se ke stolu a už viděl před sebou večeři, víno a prázdnou číši. Nalil si do číše víno a pomyslil si: „Ten oheň, co jsem viděl, tak to je asi nějaké znamení. Bohové ke mne promluví. Musím se s nimi spojit.“ Najedl se, napil a pak ulehl ke spánku. Zdálo se mu o ohni, o ohnivé řece, pořád se budil a bál se. Vstal a pověděl si: „Co tohle to znamená? Mám strach.“ Modlil se ke svým bohům, pak nad ránem usnul. Uplynul již jeden týden a čekal na jednoho muže. Ten přišel k němu a oznámil mu: „Velectěný Rahu, stavba je již dokončená. Stavaři v ní uklízejí.“ „To je dobrá zpráva, usmál se Rah, : zde máš měšec a poděl se s ostatními stavaři. Jak se s nimi podělíš, přijď ke mne a já ti vyplatím odměnu. Za vedení mé stavby.“ „Děkuji ti, Velectěný.“ Opustil jej. Rah pořád přemýšlel, chodil se a tam. Za ním se vrátil tentýž muž a oznámil: „Velectěný Rahu, stavaři již dostali svou odměnu.“ „Dobrá, zde máš deset denárů a k tomu jednu chýši. Je poblíž studny, takže budeš mít na starosti studnu a za ty starosti budeš placený.“ „Děkuji, Velectěný.“ Opustil jej a šel si po své práci. Rah byl tak trochu neklidný a řekl si pro sebe: „Ten sen není jen tak. Zajdu si do knihovny a popřemýšlím.“ Blížilo se k večeru, Rah si vzal pochodeň a kráčel do nové stavby, všechno si prohlížel a plánoval, kde co bude. Prošel celou stavbu, vrátil se do svého sídla a posadil se ke stolu ve své knihovně. Pohlédl na oheň, jako by se změnil, zdálo se, že v ohni něco vidí. „Kdo jsi?“ Ptal se, ačkoliv nikdo u něho nebyl, díval se jen do ohně. Jen přikyvoval a souhlasil.

Uklonil se a usmál se: „Budu mít moc a budu vládcem. Ale požadují za to něco.“ Přišel k sobě, vzal svitek, psal: „Já, Velectěný Rah jsem odhalil původ vzniku života a moci. Lze získat moc skrz ohnivé řeky, ale požadují za to něco, OBĚTI! Jedná se o nejmenované Bohy, slibují vládu, moc a že dokáži dělat i zázraky. Lze přemoci i samotného krále a ujmout se jeho vlády a slibuje věčnou vládu a neporazitelnost. Stačí se upsat, podpis brkem, podpis musí být z krve vlastní.“ Měl z toho strach, bál se a řekl si pro sebe: „To je od Bohů. Výborná nabídka. Asi to tak má být. Bojím se ale toho, ale rozhodnu se.“ Bylo to pro něho něco hodně neznámého, měl z toho strach. „Zítra se rozhodnu a zkusím to.“ Celou tu dobu byl velice neklidný, chodil sem a tam a přemýšlel nad tím. Podíval se do ohně a ptal se: „Zítra to stačí udělat, ne?“ Oheň jen zaplápolal, bral to jako znamení, že souhlasí. Pak ulehl ke spánku. Když spal, kolem něho proletěl slabý vánek, ve spánku se jen usmíval. Asi se mu zdál pěkný sen. Otočil se a spal dál. Na druhý den vstal, umyl se a pořád se procházel sem a tam a přemýšlel o tom. Nevěděl, co má dělat, pořád na policích urovnával svitky a

přehazoval je. K večeru přišel už konečně ke konečnému rozhodnutí. Ujistil se, jestli jej nikdo nesleduje, vzduch byl čistý. Posadil se na své křeslo, sepsal svitek svou vlastní krví a řekl si: „Ta vláda místo krále by se mi hodila. Udělal bych v království pořádek.“ Svitek nechal vyschnout, přišel ke krbu a pravil: „Přátelé z ohně, tady je můj svitek i s mým podpisem. Očekávám dohodu.“

Hodil svitek do ohně a pak šel spát. Ale něco se u něho změnilo, nemohl spát, pořád se převracel a měl pocit, že jej někdo sleduje. Vstal, chodil po celé místnosti, vše prohledával, ale nikoho nenašel. „To je zvláštní, řekl si, : mám pocit, že se na mne někdo dívá, ale nikdo tady není. Že by to byli ti přátelé z ohně?“ V tom oheň zapraskal, v hlavě slyšel hlasy: „V té nové stavbě máš sklepení, použij jej jako obětní komnatu. Zbytek ti povíme ve snech. Budeš vládce.“ Pak to přestalo. V duchu se zaradoval a pomyslil si: „Musím si promluvit se svými věrnými. Věřím tomu, že oni půjdou do toho se mnou.“ Nad ránem usnul.

3. Kapitola... Vznik sekty, první oběť a zázrak

Nastal další den a král Gos si každý týden nechal věštit budoucnost, co jej čeká a jaké budou následující dny. Král seděl na trůnu a ozval se: „Pozvěte sem vědmu!“ Vědma k němu přišla, uklonila se a promluvila: „Vaše Výsosti, tady se před tebou ukláním!“ „Dobrá, podívej se na budoucnost mého království a pokud bude příznivé, bohatě ti zaplatím. Pokud bude nepříznivé, dostaneš jen najíst a napít.“ „Souhlasím, králi.“ „Tak se podívej a mluv!“ Vědma vylila na zem vodu, rozházela kameny a vyprávěla: „Králi, je před tebou těžká volba. Něco se k tobě blíží a není to dobré, je to hodně zlé! Vidím, vidím, ať Bohové jsou ke mne milosrdní! Vidím OHNIVOU ŘEKU!“ Sloužící se na ní podívali, pak pohlédli na krále, nic neřekli, ale v očích měli strach. Král Gos se na ní podíval a ptal se jí: „Co je to ta ohnivá řeka?“ „Zlo, králi, veliké zlo, trápení a mnoho a mnoho zla. Setkáš se s tím.“ Král na ní pohlédl a ptal se: „Co je v té ohnivé řece, vědmo?“ „Králi, peníze nechci, dej mi najíst a napít, mám strach se tam podívat. Ukonči věštění, prosím, mám strach!“ „Dobrá, vědmo. Pohlédni doprava, tam je stůl a na stole je tvá odměna. Najez se a napij. Pak odejdi.“ „Děkuji ti, králi Gosi.“ Posadila se ke stolu, najedla se, napila, pak slušně poděkovala, uklonila se a odešla. Král Gos se podíval na své sluhy a ptal se: „Co je to ta ohnivá řeka?“ „Nevím, pane králi.“ Odvětil jeden sluha. Král byl bezradný a prohlásil: „Ten,

kdo zjistí, co je to ohnivá řeka, dostane ode mne sto denárů. To je slušná odměna!" Sluhové jen přikývli a jeden z nich podotkl: „Budu chodit po celém království a ptát se lidí, co je to ohnivá řeka, králi. Není možné, aby to z lidí nikdo nevěděl." „Dobře, Karu, svěřuji ti ten úkol. Pokud to zjistíš, tak tě odměna nemine. Můžeš začít ihned a nespěchej. Já držím své slovo!" Sluha Karu se jen uklonil, pohlédl na ostatní a odešel.

Na další den Rah svolal své věrné a oznámil jim: „Mí věrní, mám něco v rukou a budete se divit. Zakládám novou víru a budou se dít zázraky. Moji božští přátelé chtějí ale jednu lidskou oběť, každý den a jen tak se budou dít zázraky! Naše rituály budou jen pro věrné a pro ty, co umí mlčet!" Jeden muž se na něho podíval a ptal se: „Velectěný Rahu, tohle ale budou vraždy, ne oběti!" Rah se usmál a podotkl: „Sime, vím, že ty patříš mezi nejvěrnější, uvidíš sám že to vraždy nebudou, ale budou to obětiny našemu božstvu. Uvidíš sám a zalíbí se ti to, s kým já komunikuji." Muž jménem Sim věřil Rahovi, jenom se uklonil a pravil: „Ty jsi vždycky mluvil pravdu a narovinu, věřím ti, Velectěný Rahu. Jaké oběti by to měly být? Muži, ženy, děti?" „Dnes večer se s nimi spojím a oni mi řeknou, koho mám první obětovat. Zítra v noci začínáme! Vy všichni tam pověste pochodně, doneste tam svíčky a přineste tam veliký kamenný stůl, bude to obětní stůl a nějaké lavice, aby jsme se mohli posadit." „Dobře, Velectěný Rahu. Ještě dnes to uděláme a zítra se tam sejdeme, v té nové stavbě!" Přikývl Sim a odcházel s dalšími lidmi pryč. Blížilo se k večeru, Rah seděl ve své knihovně, pohlédl do hořícího krbu a ptal se: „Jakou vy požadujete oběť? Ženu, muže, nebo dítě?" Oheň jen plápolal a praskal, nic neslyšel, ale řekl si: „Už vím, obětovat jednu ženu. Požadujete krev a bude vám to vyhověno, ale očekávám od vás zázrak. Musím přesvědčit své věrné, že jsem jim nelhal." Pak ulehl ke spánku. Zdál se mu sen, že byl někde v krajině, sám, ale najednou se u něho objevili lidé, sloužili mu a říkali mu králi. Ve spánku se jenom usmíval. Ráno vstal, byl rozhodnutý ke všemu a už se těšil. Kolem nové stavby se procházeli jeho věrní a už vše zařizovali. Toho si všimnul právě král Gos, nechal si k sobě zavolat Velectěného Raha. Za Rahem přišla malá holka Riha, uklonila se a oznámila: „Velectěný Rahu, máš okamžitě předstoupit před krále Gose." „Co on si žádá, král Gos?" Ptal se jí. „To opravdu nevím, ale máš před něho předstoupit." „Dobrá, řekni mu, že tam za chvíli přijdu." Riha se jen usmála a opustila jej. Rah byl z toho trochu nervózní a řekl si pro sebe: „Něco si musím vymyslet. To, co mám v plánu, tak to se nesmí král dozvědět." Rychle se upravil, přišel za svými věrnými a Simovi poručil: „Sezeň na večer jednu oběť, musí to být žena." „Z lidu?" Ptal se jej Sim. „Třeba, prostě nějakou žebračku." „Dobře, Velectěný Rahu. Ale budu lovit někde mimo království, někdo by jí třeba mohl hledat." „To je jedno, jak to uděláš, král Gos se o tyto lidi moc nezajímá." „Dobře." Opustil jej a šel hledat nějakou ženu k obětování. Rah se znovu vrátil do své knihovny, upravil se, vzal si s sebou svitek, aby vypadal váženě a důvěryhodně. Přišel ke králi, uklonil se a ptal se: „Co si přeješ Vaše Veličenstvo?"

„Velectěný Rahu, všimnul jsem si pohyb u té nové stavby. Co tam ti tví věrní dělají?" Rah zakašlal, aby si vyčistil hlas a odvětil: „Stěhují tam skříně, truhly, židle, stoly, a tam bude i dílna na zbraně, Vaše Veličenstvo." „Ahá, tak to je něco jiného. Myslel jsem, že jdeš mimo svůj plán." To Raha trošku zaskočilo, pohlédl na sluhy, pak na krále a rychle odpověděl: „Ne, Vaše Výsosti, tohle bych si nikdy nedovolil." „To jsem rád. Jo, a ještě něco, Rahu." „Poslouchám, tě, králi." Usmál se. „Ty jsi kněz a stavitel, tvým úkolem je kontaktovat své Bohy a jsi velice vzdělaný a chytrý. Pověz mi, co je to ta ohnivá řeka?" Rah se už zarazil, neboť se král Gos o tom něco dozvěděl. Ptal se

jej: „Kdo ti tohle řekl?“ „Vědma, Velectěný Rahu. Máš za úkol zjistit, co je to ohnivá řeka. Jednoho jsem už zaúkoloval, ale nevrací se, asi o tom neví nic. Ale ty asi o tom budeš něco vědět. Pokud se něco dozvíš, vyplatím ti sto denárů jako odměnu.“ Rah jen přikývnul a pověděl: „Zajisté, králi, zkusím to zjistit.“ Král se jeho odpovědí upokojil, pochválil jej: „Jsem rád, že si rozumíme, Rahu. Doufám, že to takhle půjde dál. Můžeš odejít a přeji tvé stavbě i tvým nejbližším dobrou práci a dobrý zdar!“ Rah se uklonil. Rozloučil se s ním a opustil jej. Král Gos byl s ním spokojen, posadil se na trůn a řekl si pro sebe: „Sluha Karu se ještě nevrací.“ Za ním přišel jeden sluha a hlasitě oznámil: „Vaše Veličenstvo, sluha Karu se již navrátil a má pro tebe zprávu!“ „Karu, vykřikl král, : uveď ho, ale rychle!“ „Zajisté, králi!“ Sluha Karu předstoupil před krále, uklonil se a oznámil: „Vaše Veličenstvo, mám pro tebe zajímavou zprávu!“ „Sem s ní, Karu!“

Sluha Karu byl udýchaný, rychle se napil a vyprávěl: „Byl jsem až za hranicemi tvého království a tam jsou obyčejné chýše, staré, nebo rozpadlé, bydlí tam chudí lidé. Narazil jsem na jednu starou chýši a vešel jsem dovnitř. U hlíněných kamen postávala jedna stará žena, nebyla moc přívětivá, ale za úplatek byla ochotná všeho, králi.“ „Dobrá, přikývl král Gos, : a co ti ona řekla?“ „Králi, pokračoval sluha Karu, : zmínil jsem se jí o ohnivé řece a ona jen lamentovala a proklínala.“ „A to jako proč?“ Ptal se jej král Gos. „Ohnivá řeka je místo, ke kterému se každý bojí jít. Údajně tam jsou démoni, peklo. Mají takovou moc, jako nikdo před nimi.“ „Ani král není tam mocen, tak jako oni?“ Ptal se jej král Gos. Sluha Karu měl ze svého krále strach, ale opovážil se mu odpovědět: „Ano, mocnější, než samotný král.“ Král Gos vstal, dal mu sto denárů a pověděl: „Ta odměna ti náleží a můžeš odejít.“ „Co hodláš dělat, Vaše Veličenstvo?“ Ptal se jej sluha Karu. „To už je moje záležitost, odměnu jsi dostal, ty jsi vyplnil můj úkol a já svůj slib splnil. Jdi si už po svých, Karu!“ „Jak si Vaše Veličenstvo přeje.“ Uklonil se a opustil jej. Král Gos se znovu posadil a zamyslil se: „Kdo může být v kontaktu s ohnivou řekou? Že by někdo chtěl vyšší moc, než mám já?“ Pak se věnoval svým věcem, přestal nad tím přemýšlet.

Schylovalo se již k večeru, u kněze a stavitele Raha bylo už rušno. Jeho nejbližší věrný Sim chytil jednu ženu a vedl jí přímo do nové stavby. Neměla ze Sima strach, neboť jej znala a Sim se k ní choval moc hezky. Ptala se jej: „Co mám jako dělat?“ „Nic, jenom se posaď a počkáme na večer, až se setmí.“ Žena mu věřila, posadila se v nové stavbě na lavici a rozhlížela se okolo sebe. Když se už schylovalo k večeru, do stavby přicházeli věrní Raha a vše připravovali. Za nemalý okamžik přišel i samotný Rah, zapálil oheň, dával symbol jako ohnivou řeku a uklonil se. Žena se tomu podivila a ptala se sama sebe: „Co se to tady bude dít?“ Měla v sobě hroznou předtuchu. A nakonec zjistila, že její hrozná předtucha byla správná. Rah se postavil a pověděl: „Milí věrní, máme tady něco, co nám zajistí dlouhé žití a zázraky a oni zvolili mne. Slibují mi vládu a moc, ale chtějí za to něco. Oběť. Musíme obětovat tu ženu a výsledek se dostaví.“ Všichni s ním souhlasili, neboť Rahovi věřili. Žena se na něho podívala a zařvala: „Tohle nemůžete udělat! To je vražda!“ „Ženo, ozval se Rah, : své smrti se nemusíš bát, budeš žít navěky!“ Rychle jí spoutali, položili jí na obětní stůl, Rah vytáhl nůž, podíval se do ohně a pověděl: „Tohle je váš dar a já očekávám ihned zázrak!“ Probodl jí srdce, byla na místě mrtvá a její tělo chytil a z výšky jí hodil do ohně. Ozval se pád jejího těla a oheň zapraskal. Věrní Raha mu tleskali a věřili mu. Rah se podíval na ně a pověděl: „Udělám zázrak! Hle, je zde oheň, ten uhasne a místo ohně se objeví voda!“ Všichni se koukali na ten jev a

skutečně. Oheň náhle zmizel a místo něho se objevila voda. Sim se mu uklonil a zvolal: „Velectěný Rahu, ty jsi nám dokázal, že umíš vést a ukázal jsi nám zázrak! Tohle nedokáže ani král!" Všichni se zaradovali a vyslovovali Rahovo jméno. Seřadili se do řady, přicházeli k němu a líbali mu ruce. Sim už o něm nepochyboval, uklonil se a ptal se: „Těch obětí bude asi více, že?" „Ano, Sime. Viděl jsi to sám. Stal se opravdový zázrak a to mými rukami. Každý večer bude jedna oběť a budu konat zázraky." Sim se v duchu zaradoval a pověděl: „Budu pro tebe lovit oběti, Velectěný Rahu. Ale musíme dávat pozor na krále Gose, aby se o tom on nedozvěděl." „Neboj se, nedozví se to. Jak zázraky budou silnější a mocnější, budu se snažit shodit jej z trůnu a ujmout se jeho vlády." To se Simovi zalíbilo a ptal se jej: „A co uděláš se mnou, Velectěný Rahu?" „Ty jsi mi věrný, tebe udělám královského rádce, budeš mi jen radit a nic jiného. Budeš u mne i u královského dvora velice váženou osobou." Sim se mu uklonil a vřele mu poděkoval. Rychle pak uklidili, všude byl pořádek a vypadalo to, jako by se nic zde nestalo. V pozdější době ulehli ke spánku.

Když nastal další den, král Gos už byl vzhůru, procházel se po místnosti a pověděl si: „No, je na čase po dlouhé době vyrazit." Zavolal sluhu a poručil mu: „Karu, zajdi do stáje a osedlej mi koně i pro sebe. Vyrazíme!" „A kam Vaše Výsosti?" „Projedeme se po celém panství. Jenom my dva. Projdeme celé království a půjdeme i za hranice království." „Ale králi, ohradil se Karu, : tam už nic přece není, jen chudí lidé. Nikdo se o ně nezajímá, mají své životy a nepodléhají vojsku a knězi a staviteli Rahovi." „Nevadí, podívat se tam přece jít můžeme, Karu. Poslechni mne!" „Jak si král Gos přeje." Později oba přišli ke stáji, nasedli na své koně a uháněli společně někam na sever. Malá holka Riha se jen podívala a řekla si: „Hm, král jde tam asi, kde jsem minule byla já. Tam ale nic není, jen chudina a lůza, která nepodléhá nikomu a ničemu." Otočila se a pak se rozhodla, že se projde kolem té nové stavby, kterou postavil Velectěný Rah. Vešla dovnitř, všude čisto a pořádek, ničeho si nevšimla. Přišla ke stolu, na kterém večer ležela žena, která byla obětována, posadila se na něj a usmála se: „Tady se dobře sedí." Všiml si jí Sim, rychle běžel k ní a okřikl jí: „Tohle je posvátné místo, odejdi!" „Už jdu, Sime. Tak se nezlob. Ale tobě nepodléhám a ani Rahovi!" „A komu!" „Králi!" „Prosím, odejdi, Riho!"

4. Kapitola... Procházka ve dvou a další oběť

Riha jen přikývla, seskočila ze stolu, uklonila se a odešla. Sim byl z ní tak trochu neklidný a pomyslil si: „Na tuhle holku si musím dávat pozor. Ona podléhá králi a já

nechci, aby něco zjistila. Věřím tomu, že by nám bylo pak zle.‟ Raději začínal tu holku sledovat, ale obával se zbytečně, Riha mířila někde na tržiště a ztratila se mezi lidmi. Vrátil se zpátky, procházel se a řekl si: „Musím jít za hranice království. Tam bydlí lůza a zkusím chytit nějakou holku k obětování.‟ Vše pak dokonale připravoval na další večer. Už se těšil, kdy Velectěný Rah ukáže další zázrak. „Psát sice umím, ale neumím moc dobře, ale pokusím se napsat Rahovi dopis.‟ Opatrně vešel do jeho knihovny, pečlivě si jí prohlížel a hledal prázdné svitky. Našel jen jeden, bál se totiž se hrabat v jeho věcech. Posadil se ke stolu, namočil brko a psal znakovým písmem. Když už dopsal, četl po sobě: „Velectěný Rahu, vyrazil jsem za hranice království pro jednu holku. Poslouží nám. S úctou Sim.‟ Odložil brko, svitek nechal na stole a vydal se na cestu. „K večeru tady musím už být i s ní.‟ Řekl si pro sebe a vyrazil. Za nemalý okamžik do knihovny vešel samotný Rah, vše bylo v pořádku, ale něčeho si všimnul. Někdo byl v jeho knihovně.

„Kdo se tady hrabal bez mého svolení!‟ Vykřikl a už byl naštvaný. Své věci měl pěkně uložené, vypadalo to, že byl na to pedant. Posadil se ke stolu a zamyslel se. Najednou před sebou spatřil svitek s pečetí, otevřel jej a přečetl si. „Hm, takže Sim byl v mé knihovně. Napomenu jej, že tady hrabat nesmí.‟ Pak se upokojil jeho dopisem a usmál se: „Má tady pět chyb, ale psát dovede. No, večer bude další oběť.‟ Vyšel z knihovny ven, něčeho si všimnul a šel za holkou jménem Riha, ale nebyla ve své chýši, tak jej napadlo: „Asi bude někde na tržišti.‟ A měl pravdu. Procházel se tržištěm a našel jí. Přišel k ní a ptal se jí: „Riho, nevíš, kde je král Gos?‟ „Jistě, odpověděla nebojácně, : jel se svým sluhou Karu za hranice království. Tam žije spodina, lůza. Tam nic není. Samá spodina.‟ „A nevíš, kdy se on vrátí?‟ „To opravdu nevím, Velectěný Rahu. Nejsem jeho Veličenstvo.‟ „Tak děkuji.‟ Riha se usmála a pověděla: „Zadarmo to nebude. Dej mi pět denárů za odpověď!‟ Rah se ušklíbil, ale přikývnul. Vytáhl měšec, dal jí pět denárů a usmál se: „Na, kup si něco.‟ „Děkuji ti, Rahu!‟ „No, tak už běž! Běž!‟ Riha poslechla a usmála se. Pak jej opustila. Rah byl neklidný a pomyslil si: „Král Gos jel se svým sluhou za hranicemi království, tam také míří i Sim. Doufám, že král Gos Sima nepotká a nebude se ho ptát, co tam dělá. To by bylo zle.‟

Vrátil se zpátky, vešel do své knihovny a odpočíval. Mezitím král Gos se už nacházel v krajině za hranicemi svého království, seskočil z koně a pověděl sluhovi: „Karu, zaveď naše koně do stáje, řekni jim, ať je nakrmí, napojí a zaplať jim!‟ „Zajisté, králi.‟ Přikývl Karu, odváděl koně k jedné stáji a čekal. Ze stáje vyšel mladý muž, ptal se: „Co si přejete?‟ „Ty nás nepoznáváš?‟ „Ne, sem k nám málokdo zavítá. O lůzu nikdo nemá zájem!‟ „Tak teď už ano, odvětil sluha Karu, : tam vzadu je král Gos a já jsem jeho sluha Karu. Na, tu máš deset denárů, nakrm naše koně, napoj je a postarej se o ně. My se jdeme projít po kraji!‟ „Zajisté a děkuji.‟ Poděkoval mu mladý muž, uklonil se a s radostí přijal peníze. „A pamatuj, ozval se ještě sluha Karu, : naše koně se musí mít jako na hradě!‟ „Zajisté, pane.‟ Přikývl a už se začínal starat o koně. Sluha Karu přišel ke králi a oznámil: „O koně je postaráno, králi.‟ „Dobře, jdeme první na sever a tam to projdeme, pak na jih a vracíme se.‟ „A co na východ a na západ, králi?‟ „To projdeme zase někdy jindy, Karu. My se rozdělíme. Ty půjdeš na sever a já na jih a pak se sejdeme u stáje a koně si vyzvedneme.‟ „Zajisté, králi, Gosi.‟ Oba se rozešli a král Gos kráčel na jih a sluha Karu na sever. Sluha Karu mířil do nejchudších míst, zde moc nebylo ale k vidění, spíše nějaké rozpadlé chýše, ale vešel do jedné z nich. Viděl u hlíněné pece nějakou ženu, která mísí těsto, teklo jí

z nosa a přímo do těsta. Karu se na ní podíval a pověděl: „Vyhodit!“ „Co, tohle? To ne, to je chleba. To je dobré!“ Pravila žena, domísila těsto a hodila do pece. Jemu se udělalo z toho zle, ale nic už neřekl. „Kdo jsi?“ Ptala se ho žena. „Jsem sluha Karu krále Gose a jsme tady na procházce.“ „A král?“ Ptala se. „Ten je tady také, ale na opačné straně. Pověz, jak se tady žije?“ Žena se usmála, narovnala se a odvětila: „No, jak asi? Na nic. Peníze tady nejsou, co si vypěstujeme, to sníme. To, co si ulovíme, to sníme. Kdyby byl král k čemu, tak se o nás postará, ale on se k ničemu nemá, tak to děláme sami!“

Karu se divně zatvářil a promluvil: „No, myslím si, že když jsme už tady, tak se tady už něco po naší návštěvě změní.“ „No, to jsem tedy zvědavá!“ Utrousila žena poznámku. Karu se na ní podíval a promluvil: „No, myslím, že asi k vám málokdo zavítá.“ Žena se na něho podívala a řekla: „Onehdá tu byl jeden muž, cizí, ale neznám ho. Někoho bral s sebou, myslím, že to byla nějaká žena, ale už jsme jí tady neviděli.“ „A nevíš, kam jí on vedl a jak ten muž vypadal?“ „To nevím, ale vypadá to, že ten muž byl lepší, tedá lepší vypadal. Nebyl od nás, ale z daleka. Asi z vašeho království. A kam jí vedl? Nejsem vědma, sluho Karu! A teď dovol, musím pracovat. Peču lidem tady zadarmo a peníze nemají.“ Karu jen přikývnul, usmál se a rozloučil se s ní. Opustil její stavení a kráčel v cestě dál. Vešel do další chýše, spatřil tam jednoho muže, který vyrábí oštěpy. Pozdravil jej a ptal se: „Co ty tady vyrábíš?“ „Nevidíš, oštěpy. S kým mám tu čest?“ „Jsem sluha Karu, sluha krále Gose.“ Muž se na něho podíval a podotkl: „Se divím, že někdo z královského hradu nás přišel navštívit. To je tady vzácností!“ „To ano, přikývl Karu, : ale tohle se brzy změní. Král Gos má něco v plánu.“ „A co?“ Ptal se jej muž. „No, myslím si, že se asi o vás brzo postará. Hodlá tady asi udělat královskou kolonii, takže tento váš kraj bude přiřazený k našemu království.“ „A to znamená co?“ Ptal se jej muž, moc tomu nerozuměl. Karu poznal na něm, že má asi o kolečko méně, ale pracovat uměl dobře, obdivoval jeho pevné a silné oštěpy. Pověděl: „To znamená, že budete pod ochranou krále Gose a dostane se vám i peněz i obživy.“ Muž se zaradoval a zavýskal radostí: „Konečně, konečně dobrá zpráva pro nás! Král Gos na nás nezapomněl!“ „Ne, to ne, ale tebe si zapamatuji.“ „Proč, sluho Karu?“ „Protože vyrábíš velmi silné a dobré oštěpy a to se králi může hodit. Umíš vyrobit ještě něco jiného, kromě oštěpů?“ „Ano, sluho Karu. Umím pevné luky a šípy.“ „Dobrá, přikývl Karu, : tak tebe si zapamatuji a určitě budeš dělat pro krále Gose a pamatuj si, škodný na tom nebudeš.“

Muž se na něho podíval a poděkoval: „Děkuji ti, sluho Karu, budu ti za to vděčný.“ Sluha se usmál a ptal se: „A co by jsi řekl tomu, kdyby si šel do království krále Gose?“ „To ne, já tady mám už svou chýši, svou dílnu a svoje nářadí. Bylo by mi líto opustit tohle místo. Jsem tady už zvyklý.“ „Dobrá, už musím jít. Tak ať se ti daří dílo a tebe si zapamatuji!“ Muž mu zamával a věnoval se své práci. A tak Karu obcházel jednu chýši za druhou, ale už nic zajímavého neviděl, jen chudý a otrhaný lid. Za to král Gos se procházel kolem ohrad koní, ovcí a krav. S nikým se nepouštěl do řeči, jen si vše prohlížel. Chudý lid jej poznal, báli se jej a z dálky se mu klaněli. O kus dál kráčel sluha Raha, Sim a něčeho si všimnul. „Král Gos! Musím se schovat!“ Rozbušilo se mu srdce a rychle upaloval do nedalekých lesů. Podařilo se mu se schovat, ukryl je někde v houští a ptal se sám sebe: „Co tady král Gos dělá? Nikdy tady nezavítal! Tohle musím říci Velectěnemému Rahovi!“ Měl strach, raději zalezl a čekal, až král Gos opustí toto okolí. O něco později sluha Karu šel do stáje pro své koně, ptal se toho muže, který se o ně staral: „Postaral jsi se o ně dobře?“